

113

7.hét

Csütörtök 1122-1134

III. A hit szentségei

1122 Krisztus elküldte apostolait, hogy hirdessék "az Ő nevében a bűnbánatot a bűnök bocsánatára minden népnek" (Lk 24,47). "Tegyetek tanítványommá minden embert; kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében" (Mt 28,19). A keresztelésre szóló küldés, tehát a szentségi küldetés, benne foglaltatik az evangelizációs küldetésben, mert a szentséget Isten Igéje és a hit készíti elő, mely ezen igének elfogadása:

Isten népét elsősorban az élő Isten igéje gyűjti egybe. (...) A szentségek kiszolgáltatásához szükséges az igehirdetés, mert a szentségek a hit misztériumai, mely az igehirdetésből születik és belőle táplálkozik.

1123 "A szentségeknek az a rendeltetésük, hogy az embereket megszenteljék, Krisztus testét fölépítsék és az Istennek kijáró tiszteletet megadják, s mint jelek a tanítást is szolgálják. A hitet nemcsak föltételezik, de szavakkal és anyagi valósággal táplálják, erősítik és ki is fejezik; ezért a hit szentségeinek mondhatók."

1124 Az Egyház hite megelőzi a hívő hitét, aki arra kap fölszólítást, hogy e hitet fogadja el. Amikor az Egyház a szentségeket ünnepli, az Apostoloktól kapott hitet vallja meg. Ebből fakad a régi mondás: "Lex orandi, lex credendi", 'az imádság törvénye a hit törvénye' (vagy ahogy Prosper Aquitánus az 5. században mondja: "Legem credendi lex statuat supplicandi"; 'Az imádság törvénye határozza meg a hit törvényét'). Az imádság törvénye a hit törvénye. Az Egyház úgy hisz, ahogyan imádkozik. A liturgia a szent és élő hagyomány alkotóeleme.

1125 Ezért nem változtatható meg és nem manipulálható egyetlen szentségi szertartás sem a fölszentelt szolga vagy a közösség tetszése szerint. Még a legfőbb egyházi tekintély sem változtathatja a liturgiát tetszése szerint, hanem csak hívő engedelmességgel és a liturgia misztériuma iránti vallásos tisztelettel.

1126 Egyébként mivel a szentségek az Egyházban a hitbeli közösséget fejezik ki és fejlesztik, a lex orandi, 'az imádság törvénye' a keresztények egységének helyreállítását szolgáló dialógus egyik lényeges kritériuma.

IV. Az üdvösség szentségei

1127 A hitben méltó módon ünnevelt szentségek közlik a kegyelmet, amelyet jeleznek. Hatékonyak, mert maga Krisztus működik bennük: Ő maga keresztel, Ő maga cselekszik szentségeiben, hogy közölje a kegyelmet, melyet a szentség jelez. Az Atya mindig meghallgatja Fia Egyházának imádságát, mely minden szentség epiklézisében kifejezi a Szentlélek hatalmába vetett hitét. Miként a tűz önmagává formálja át mindazt, amit elér, úgy a Szentlélek mindent isteni létté alakít, ami hatalma alá kerül.

1128 Ez az értelme az Egyház azon kijelentésének, hogy a szentségek ex opere operato ("magából a tényből fakadóan, hogy a cselekmény megtörtént"), azaz Krisztus egyszer s mindenkorra végbevitt üdvözítő művének erejéből hatnak. Ebből következik: "a szentség nem a szentséget kiszolgáltató vagy fogadó ember igazságából, hanem Isten erejéből valósul meg". Abból fakadóan, hogy egy szentséget az Egyház szándéka szerint ünnepelnek, Krisztus és az ő Lelkének ereje működik benne

és általa a kiszolgáltató személyes szentségétől függetlenül. Mindazonáltal a szentség gyümölcsei a fogadó fölkészültségétől is függenek.

1129 Az Egyház tanítja, hogy az Újszövetség szentségei a hívők számára szükségesek az üdvösséghez. A "szentségi kegyelem" a Szentléleknek Krisztus által ajándékozott kegyelme és minden szentségnek sajátja. A Szentlélek gyógyítja és átformálja azokat, akik Őt befogadják azáltal, hogy Isten Fiához teszi hasonlónak őket. A szentségi élet gyümölcse, hogy a fogadott fiúság Lelke megisteníti a hívőket azáltal, hogy eleven kapcsolatba hozza őket az egyszülött Fiúval, az Üdvözítővel.

V. Az örök élet szentségei

1130 Az Egyház ünnepli az ő Urának misztériumát, "amíg el nem jön" (1Kor 11,26) és "Isten lesz minden mindenben" (1Kor 15,28). Az apostoli kortól kezdve a liturgia a Lélek sóhajtozásában végső célja felé irányul az Egyházban: "Marana tha!" (1Kor 16,22). A liturgia Jézus vágyában vesz részt: "Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltssem veletek (...), míg be nem teljesedik az Isten országában" (Lk 22,15-16). Krisztus szentségeiben az Egyház már most befogadja örökségének foglalóját, és már most részese az örök életnek, miközben "várja a boldog reményt, és a nagy Istennek és Üdvözítőnknek, Jézus Krisztusnak dicsőséges eljövetelét" (Tit 2,13). "A Lélek és a Menyasszony hív: jöjj el! (...) Jöjj el, Uram Jézus!" (Jel 22,17-20)

Szent Tamás így foglalja össze a szentségi jel különböző jelentéseit: "A szentség tehát emlékeztető jele annak, ami történt, tudniillik Krisztus szenvedésének; utalás arra, amit Krisztus szenvedése számunkra megvalósított, tudniillik a kegyelmet; előre mutató jel is, tudniillik hirdeti az eljövendő dicsőséget".

Összefoglalás

1131 A szentségek a kegyelem hatékony jelei, melyeket Krisztus alapított és az Egyházra bízott, s általuk kapjuk az isteni életet. A látható szertartások, melyekkel a szentségeket ünnepeljük, jelölik és létrehozzák minden szentség saját kegyelmeit. A szentségek gyümölcset hoznak azokban, akik a szükséges fölkészültséggel fogadják.

1132 Az Egyház a szentségeket mint a keresztségi papságból és a fölszentelt papságból fölépült papi közösség ünnepli.

1133 A Szentlélek Isten ígéje, és az ígét elfogadó hit által készít föl a jól előkészült szívekben. Ilyen esetben a szentségek erősítik és kifejezik a hitet.

1134 A szentségi élet gyümölcse egyidejűleg személyes és egyházi. Egyrészt ez a gyümölcs minden hívő számára élet Istenért, Jézus Krisztusban; másrészt az Egyház számára növekedés a szeretetben és tanúságtevő küldetésében.